

Hallo Utrecht, Beste lezer,

Best spannend zo die eerste pagina van het Utrechts Doorgeefboek. Ik loop al zo lang met dit idee rond, nu zit ik hier met dat lege boek voor me en vul de eerste pagina's met een verhaal. Ik weet niet wie dit allemaal gaat lezen ook. Maar goed, laat het avontuur beginnen.

Ik kwam in 1988 voor het eerst in Utrecht. Ik verloor meteen mijn hart aan de stad. Opgegroeid in de toen vrij traditionele stad Maastricht herinner ik me mijn eerste keer op het Vredenburg. Ik weet nog dat ik op een trap zat als jonge twintiger en een sfeer van vrijheid letterlijk inademde. Wat een popcultuur, hanenkammen, vrouwen hand in hand, posters, drukte, karakters! De individualiteit was overweldigend. Die avond was er een enorme brand in de stad. Het conservatorium, er bleef niet veel van over. Op straat fluisterde iedereen het tegen elkaar, het conservatorium staat in brand, ja echt.

In 1990 ging ik hier studeren. Ik woonde op kamers in Rijnsweerd, aan de Draaiweg, de Johannes Vermeerstraat en aan de Rembrandtkade. Ik leerde medestudenten kennen en het werd een meeslepende tijd in Tivoli, café de Flitz, Ekko, de Vrije vloer, café België en de Maan. En ik werkte. Ik had een baan als zaterdagchauffeur bij de PTT post, jawel, en leerde daar de Utrechter kennen. De Utrechter en zijn eerlijke

mentaliteit, zijn ietwat wantrouwende benadering en zijn heerlijk chagrijnige cynische humor. Op zaterdagochtend om zes uur, in de kantine van de Everard Meijsterlaan werd er gestoeid en gedold voordat de pakjes werden gesorteerd en in de bus werden gezet. Ik scheurde door de Rivierenwijk, de Dichterswijk, de Zeeheldenbuurt en Wittevrouwen. Ik werd hard uitgelachen om mijn uitspraak van de laan van Char-*twaase*, de laan van Chartoise, die hier natuurlijk de laan van Chart-*reuse* wordt genoemd. Een Limburger in Utrecht, ha!

Vandaag lijkt Utrecht wel een pop-up stad geworden. Dingen komen en verdwijnen weer. Weinig zaken en plekken zijn er al echt lang zonder te verdwijnen, ze zijn schaars die Utrechtse ijkpunten. Zoals het sigarenboertje op de Burgemeester Reigerstraat, Paul Pessel aan de Croeselaan, schoenmaker de Zilveren Hamer aan de Jan van Scorelstraat, Langerak op de Burg Reigerstraat, de Ouwe Dikke Dries en de bloemenmarkt op zaterdag. Mensen die met zoveel verve en liefde voor hun zaak werken, dat het wat mij betreft cultureel erfgoed mag heten.

Aan de Nachtegaalstraat zat vroeger de Basismarkt. Essentieel voor studenten in die tijd. Je reed er met je fiets naar binnen en haalde je boodschappen direct uit de doos. TL-verlichting, troosteloosheid en een lange rij bij de kassa. Het concept is er nog steeds, maar zeker niet meer zo basis als toen. De Twijnstraat was een

beetje een achterbuurt. Waar de huidige AH nu is, was een supermarkt ingang met twee delen, één voor de dranken en één voor het eten. Een beetje verkommerde huizen, fietsenchaos, het leek in niets op de hippe straat van nu. Veel te laat ontdekte ik dat er in Hoog Catharijne een minitheatertje zat, het Mirliton theater. De tijd had er stilgestaan, pluche bekleding een ronde bar en een kleedkamer van eind jaren 60. In de foyer hingen foto's van onze koningin, die Hoog Catharijne had geopend. Ik ontdekte het pas tijdens de Call of the Mall in 2013. Waar zou dat theatertje gebleven zijn?

Ik denk niet dat ik nog ooit weg kan uit Utrecht. Het is mijn grote microwereld. Een stad die bruist van de energie en tegelijkertijd ritme en rust uitstraalt. Loop de Nieuwe Gracht maar eens af richting de Dom. Daar is de rust. Elk jaar dezelfde evenementen en festiviteiten. Er komt natuurlijk veel bij en er gaat wat af, maar het wordt altijd weer Koningsdag, altijd weer 4 mei op het Domplein en 5 mei in Lombok, altijd weer feest met het midzomergrachtfestival en altijd weer stoomt het water door de singels en varen de rondvaartboten. In de nazomer de Mediterrane geuren in het centrum, in de herfst de bladerstormen die ruiken naar Bokbierfestivals. Het ritme van Utrecht. De stad is twee, drie keer zo groot als de Amsterdamsestraatweg lang is, maar zo klein dat je er altijd bekenden tegen het lijf loopt. De energie zit hem voor mij in de innovaties, de vernieuwing, de beweging en verbouwing. Ik geloof dat het bouwputtoerisme echt hier is uitgevonden. Vernieuwing is soms ook het herstellen van iets dat er eigenlijk al was, maar dan anders. Ik kan me bijna niet voorstellen dat iemand ooit een 6 baans stadsautoweg van de Catharijnesingel wilde maken. En jaah! Dit jaar wordt de singel eindelijk weer rond!

Maar goed, terug naar het Utrechts doorgeefboek. Ik hoop dat het boek net zo gaat stromen als het water door de singel! Ik hoop iets terug te lezen van jou en andere Utrechters die dit boek vinden en verder brengen. Je hebt het natuurlijk niet voor niks gevonden, ga ervoor, ik verheug me op je verhaal, veel plezier!